

Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

Εἰς ὅσα ἔτη καὶ ἂν ἀναριθμῶμεθα ἡ ἡλικία τοῦ ἀνορθωμένου γένους, οὐδέποτε τοῦτο εἰς τὸν θρόνον αὐτόν, ὃν διήνουσεν, ἔπαυσε ν' ἀπασχολῆται μὲ τὴν εὐρεσιν τῆς εὐτυχίας. Μελετῶντες τὴν ἱστορίαν του δὲν βλέπομεν τίποτε περισσύτερον ἐκείνου, ὅπερ νομιζόμενον ἱκανὸν διὰ τὴν εὐτυχῆ ζωὴν, ἐκίνει τοὺς λαοὺς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην. Καὶ εἰργάσθη ἡ ἀνθρωπότης δι' ὅλων αὐτῆς τῶν μέσων καὶ ἐργάζεται εἰσέτι πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐτυχίας, οὐδαμοῦ ὅμως καὶ οὐδέποτε περίοδον εὐτυχίας γενικῆς ἐχάραξε καὶ οὐδέποτε πάντα τὰ ἄτομα ἀνεξαιρέτως ἐδοκίμασαν τὴν οὐρανίαν αὐτῆς γλυκύτητα. Καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ἀφρημένη τις λέξις θασανίζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀνάκαθεν, ὅτι ἡ λέξις εὐτυχία ἐπενοήθη διὰ τὴν ἐξάντλησιν τὸν πρὸς σικιὰν ἀγωνιζόμενον ἄνθρωπον, νὰ καταπογγῆ καὶ καταπορῶνται αὐτὸν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀκάρπῳ αὐτοῦ προσπαθείᾳ. Νὰ ζητῆ τὴν εὐτυχίαν κάπου, νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἢ προσπαθείᾳ του καὶ, μόλις αἱ χεῖρές του ψηλαφήσουσι τὸ ἀποκτηθὲν, ἀμέσως νὰ πληροφορηθῆται, ὅτι δὲν εὐρίσκειται ἐκεῖ ἡ εὐτυχία. Αἱ ἄλλεπάλληλοι αὐταὶ διαψεύσεις εἰς νικηφόρους προσπαθείας νὰ φέρουσι εἰς ἀπελπισίαν τὸν ἀγωνιζόμενον, ὅστις νὰ παραδίδεται ἐξητλημένος πλεόν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἀντέληψιν τῆς ἀκάρπου ἀνθρωπίνης ἐργασίας.

Καὶ ὅμως, ἄνθρωπέ μου, ἡ εὐτυχία ἦτο καθεστὼς πραγματικὸν ἐντὸς τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς τῶν πρωτοπλάστων, οἵτινες διὰ τὴν παρακοὴν (τὴν ἁμαρτίαν) ἀπώλεσαν μὲν ταύτην, δὲν συναπώλεσαν ὅμως καὶ τὴν μνήμην τῆς. Διότι ὁ πανάγαθος Δημιουργὸς ἐκδιώκει αὐτοὺς τοῦ παραδείσου καὶ χροιάσει θαθέως εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν τὴν ἐνθύμησιν τῆς εὐτυχίας, ἕνα καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς πάντες ἡμεῖς ἀίσθανώμεθα τὸ μέγα κενόν, τὸ ὅπουθεν ἠνοίχθη ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀναπλήρωτον πάντοτε εἰς πάσας τὰς ὑλικὰς τοῦ ἀνθρώπου προσπαθείας, ἱκανοποιούμενον ὅμως πλήρως διὰ τῆς εἰς τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως πίστεως, ὅτι θὰ πληρωθῆ τὸ παντοτεινὸν διὰ τὸν παρόντα κόσμον κενὸν ἐν τοῖς μέλλοντας νὰ εὐτυχίσουσι κατὰ τὴν δικαίαν ἀνταπόδοσιν. Διότι μόνον ἡ ἐν χριστιανικῷ πνεύματι ἐργασία τῶν ἀρετῶν εἰς πάσας ἡμῶν τὰς ἀσχολίας καὶ μερέμνας θὰ βεβαιώσῃ ἡμᾶς, ὅτι ὁ ἔλκων τὴν ψυχὴν μαγνήτης εἶναι ἡ τοιαύτη εὐτυχὴς ἐν τῷ παραδείσῳ ἀποκατάστασις αὐτῆς.

Λοιπὸν τί σκεπτόμεθα; Ἡ ψυχὴ διακαῶς ποθεῖ τὴν εὐτυχίαν. Πῶς προσπαθώμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν πόθον τῆς; Μή-

πως διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς γεωργίας, τοῦ χορήματος καὶ γενικῶς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἡδονῶν; Ἡ ἀπάντη μεγάλη! Διότι, χριστιανέ μου, πάντα ταῦτα εἶναι τὰ φύλλα τῆς συκῆς, εἰς τὰ ὅπου καὶ οἱ πρωτόπλαστοι μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἔσπευσαν νὰ εὐρουν τὴν ἡδονὴν τῆς ἀπολεσθείσης εὐτυχίας των!... Ἡ ψυχὴ δὲν ζητεῖ..... τὴν τυραννοῦσαν αὐτὴν ὕλην. Ζητεῖ τὸν Δημιουργὸν τῆς, πλησίον τοῦ Ὁποίου (καὶ τὸ ἐνθυμεῖται καλῶς) ἔζησεν εὐτυχίης.

Ἄς τάξωμεν ὅθεν τὴν θέλησιν μας πλησίον τοῦ συμφέροντος τῶν ψυχῶν μας, (τοῦ πραγματικοῦ συμφέροντος τῆς ὑποστάσεώς μας), ἕνα ἐν ἀγνότητι ἐπὶ τῆς γῆς θιούμετες, καταστῶμεν ἱκανοὶ γὰρ πλησιάσωμεν τὸν πανάγιον Θεὸν μας, ὅποτε θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς. Τὸ ἐκήρηξεν ὁ Θεὸς ἀνθρώπος ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας εἰπών: «Μισαῖροι (=εὐτυχεῖς) οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται». (Ματθ. 5' 8).

Γ. Μ. Ἀλεξανδρόπουλος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

Πόσα θέλητρα εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν φύσιν, ὅταν ἀρευνητικὸν ῥίπτῃ τὸ βλέμμα εἰς αὐτήν! μάλιστα δὲ εἰς στιγμὰς μονήρους ρεμβασμοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος καὶ δῆ, τοῦ κράτους τῆς γοητείας τῆς δημιουργίας, ζητεῖ νὰ ἀίσθανθῆ ποῦ καὶ πέριξ τίνων ζῆ.

Ἰπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ ἐγὼ εὐρεθείς, δὲν θέλω λησμονῆσαι ποτὲ τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου θεάματος, τοῦ ὁποίου ἐγενόμην θεατῆς, κατὰ τινὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους δελφίν, ἀπὸ τινος κορυφῆς τοῦ ὄρους Καλλιφώνια, τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν, ἔνθα ἀπὸ πολλῶν αἰώνων εἶναι ἐκτισμένη ἡ Ἱερὰ Μορὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς ὁποίας ὑπῆρξα εὐλαβῆς προσκυνητῆς. Εἰς αὐτήν, ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς 1.200 μέτρων ὕψους, ἀχρόταστα ἀμελάμβανον τῶν καλλωνῶν τῆς πέριξ Δημιουργίας, τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμων ὀρέων, τῶν ποδῶν μὲν καταφύτων ὑπὸ ἐλατῶν καὶ πρίνων, ποῦ δὲ φαλακρῶν καὶ ἡμιγύμων. Κάτωθεν ἐκτείνονται ἀνωμάλως πρασινοκίτρινοι λόφοι καὶ πεδιάδες, διασχιζόμενοι ὑπὸ χειμάρρων καὶ χαραδρῶν.

Ἀλησμονῆτοι θὰ μοὶ μένωσιν αἱ ἐντυπώσεις τῆς δελφίνος ἐκεῖνης, καθ' ἣν, εὐρισκόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ὑποστέγου ἐξώστου τοῦ Μοναστηρίου, ἐξηπλωμένος ἐπὶ ξυλλίου ἀνακλιντροῦ, ἀπὸ ἐλάτης χονδροειδοῦς κατασκευασμένου καὶ ὑπὸ τοῦ θάρους καὶ τῶν ἐλαφρῶν κινήσεών μου διαρκῶς ὑποτρύζοντος. Ἀπὸ τούτου ἄφινον τὴν φαντασίαν μου νὰ πλανᾶται εἰς ἐπισκόπησιν τῆς πέριξ φύσεως, πρὸς γνῶσιν τῶν ἐν αὐτῇ συμβαινόντων θαυμαστῶν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθριώτατος. Ἡ προσπνέουσα ἐλαφρὰ τοῦ ζεφύρου αὔρα, ἐμετράζε τὴν ἐκ τοῦ Ἥλιου ἐναπομείνουσαν θερμότητα καὶ ἔδιδε νέαν ζωηρότητα εἰς τὰ συγεσταμένα, ἐκ τοῦ καύσωνος, φυλλώματα. Ἡ διαυγῆς ἀτμόσφαιρα εὐωδίαζεν ἀπὸ τὸ λεπτόν τῆς

ἐλάτης ἄρωμα. Τὸ θρόνισμα τῶν φυλλωμάτων τοῦ δά-
σους τὸ καλύπτει τὰ πέριξ, ὡς καὶ τὰς κλιτύας τοῦ
ἔρου, ἐσκόπριζε σιγυλὴν ἄρμονίαν κατακηλοῦσα τὰ
ὠτά μου.

Ὁ πυρφόρος Ἡλιος πρὸ πολλοῦ προανήγγειλεν εἰς
τὰ ἐλέμματα μου τὴν ἐπικειμένην ἀναχώρησίν του,
ἔπου μετ' ὀλίγον ἐξαφανίζει τὰς χρυσοδόλους ἀκτι-
νας του, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν κορυφῶν τοῦ πρὸς
δυμᾶς ἔρου Ἐβρυμάνθου. Αἱ πρὸς ἀνατολὰς πανύψη-
λαι κορυφαὶ ροδίζουσιν ἔτι ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀπο-
χειρετιστηρίους τοῦ Ἡλίου ἀκτίνης, διαδεβαλοῦσαι
ἡμᾶς τὴν μήπω κατάδυσίν του εἰς τὰ πρῆγν τοῦ σκό-
τους βασιλεία. Μετ' ὀλίγον σβεννύται καὶ ἡ ροδίνη ἐ-
κείνη ἀπόχρωσις. σημεῖον διὰ τοὺς μεσογείους, ὅτι ὁ
Ἡλιος «ἐβάσιλευσεν!» Εἰς τὰ ἀτέρμινα βάθη τῆς ἀ-
νατολῆς, ὁ οὐρανὸς ἐνθάδε διαφόρους χρωματισμοὺς
δίκτην συναπτομένης πάλης χρωμάτων, ροδίνου, κυ-
ανοῦ, ἰώδους καὶ μέλανος. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ διαχύτου
τῆς φύσεως φωτός, ἀφήγει νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ μέλαν.
Ἡ γῆ, οἶονεὶ περιβάλλομένη τὴν μέλαινα αὐτῆς νυ-
κτερινὴν ἐσθῆτα ἐτοιμάζεται δι' ἐλαφρὸν ὕπνον....

Ὁ θεέ μου! Ὅποιον καὶ ὁπόσον χρωμάτων καὶ ἡ-
χῶν ἄρμονικῶν ἐγενόμην θεατῆς! Ἐκαστον ἀντικει-
μενον, εἰς ἐκάστην τοῦ χρόνου στιγμῆν, προσελάμβαν-
εν νέον θέληματρον, εἰς τὸ ἀπληστον ὄμμα, μετὰ δου-
λημίας παρατηρῶν, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν μου μεγαλυ-
τέρας γλυκυθυμίας.

Ἡ φαντασία μου κουρασθεῖσα ἐκ τοῦ θεάματος καὶ
τῆς ἐντατικῆς παρατηρήσεως, ἐδουλοῦσα εἰς παρατε-
τιμένους ρεμβασμοὺς.....

Ἐξελίχνης τοὺς ρεμβασμοὺς μου διακόπτει ὁ ἦχος
τοῦ σημάντρου τῆς Μονῆς, καλῶν τοὺς μοναχοὺς εἰς
ἐσπερινὸν ὕμνον λατρείας.

Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ μοναχοὶ ἐξέρχονται τῶν
κελλίων των, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
σταυροκοπιμένοι καὶ ὑποτονθορίζοντες τὸ «Ἐισελεύ-
σομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς Ναὸν ἁ-
γίόν σου».

Ἐν τῇ μέσῳ τῶν διακοπτομένων ρεμβασμῶν καὶ
τῆς ἐπικρατούσης νεκρικῆς σιγῆς, καταφθάνουσιν εἰς
τὰ ὠτά μου οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἦχοι.
ἦσαν τοῦ μοναχοῦ ἐκείνου τοῦ ἐντεταλμένου ν' ἀπαγ-
γέλλῃ τὴν ἐννάτην. Κατ' ἀρχὰς μὲν συγκεκινημένος ἐκ
τοῦ θεάματος ἔδλεπον, αἶτα δὲ, σύννοος ἐκ θρησκευτι-
κῆς εὐλαθείας μετὰ προσοχῆς ἤκουον.

Ὁ πόλι ποιητικῆ ἐμπνευσις ἀνθρωπίνης φαντασίας!
Ἡ παναρμόνιος τοῦ ἐμπνευσμένου Προφήτᾶνακτος λύ-
ρα, ἦν τόσον δεξιῶς κρούουσα, προχέει τόσον εὐρυθμῶν
ἄρμονίαν, ὥστε ἕκαστος στίχος του, συνυφασμένος μὲ
τὰς χορδὰς τῆς, ἔχει τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ κατα-
πλήσῃ τὸν νοῦν καὶ νὰ παρὰσῃ ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως
καὶ συναισθήσεως τὴν καρδίαν.

Τόσην εἶχε δι' ἐμὲ δύναμιν, τὴν στιγμῆν ἐκείνην, ὁ
103 ἐγκωμιαστικὸς τοῦ Προφήτᾶνακτος ψαλμὸς, ὥστε,
ἐνθουσιασμένος ἐκ τοῦ θεάματος ἀφ' ἐνός καὶ κυ-
ριευμένος ἐκ θρησκευτικῆς μυστικοπαθείας ἀφ' ἐτέ-
ρου, ἐπανελάμβανον καὶ ἐγὼ μὲ ὑπερύγρους ὀφθαλ-
μοὺς.
(Ἀκολουθεῖ)

Νικόλαος Ράλλης Κέκελας

Ἐν καὶ κατ' ἀρχὴν ἀποπεύγομεν τὴν δημοσίευσιν
ἄρθρων τοῦ τυχόντος, ὁ ζῆλος καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν τά-
λαντον τοῦ κἀτωθι Ἰησοῦς μέλους τῆς Ο. Χ. Ε. Ν. Π.
μᾶς ἀναγκάζει νὰ τῷ παραχωρήσωμεν τὰς στήλας
μᾶς μὲ τὴν ἐλπιδὴ καὶ εὐχὴν νὰ ἀριστεύῃ εἰς πᾶν
ἀγαθόν.

ΠΑΝΟΥ ΓΟΛΕΤΑ
Ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

[Δραματικὴ μὲν ἰστορία, χρι-
στιανισμὸς εἰς τὸν αἰθεσιμώτατον
Θωμᾶν Πατριαννόπουλον].

Ἡ μετάνοια

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ κοιτῶνα πλουσίως διασκευασμέ-
νον. Εἰς τὸ δάθος κλινὴ ἐστρωμένη καὶ πλησίον αὐτῆς
νιπτήρ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εὐρίσκονται σχετικὰ χρεϊώδη.
Ἐπὶ τῆς κλινῆς τὰ εἰκονίσματα τῆς Παναγίας
καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἐδουμένων καν-
θῆλα.

Δεξιὰ ἐκατέρωθεν μιᾶς θύρας ἀνὰ ἔν παραθύρον!
Ἄριστερὰ ἱματιοθήκη μετὰ καθρέπτου. Ἄνωθεν ἐπ.
τοῦ τοῖχου ἀναρτήριον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνος μικρὰ στρογγύλη τράπε-
ζα μετὰ 2—3 καθισμάτων.

Σκηνὴ Α.

(Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Ἀμκρτωλὸς,
καμψοενδεδυμένος. Εἰς τὸ πρόσωπόν του φαίνονται ἀ-
ποτυπωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προώρου νεανικῆς
του παρακμῆς).

—Ὁ τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι. Τρώγω καὶ πίνω κα-
λῶς, εὐφραίνω τὴν ψυχὴν μου,.....τί μοῦ λείπει; Ἡ
ἡδονὴ καὶ ἡ ἀπέλευσις μὲ περιστιχίζουσιν. Εὐτυχῶς
εἶμαι νέος ἀκόμη καὶ ἡ εὐτυχία μου θὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ
πολὺ.

Πόσον δυστυχῆς θὰ ἦμουν ἐὰν ἤκουον τὰς γελείας
συμβουλὰς τῶν γονέων μου, τῶν διδασκάλων μου,....
τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα!

Θὰ ἦμην ἕνας οἰκογενειάρχης, καθὼς οἱ ἄλλοι παι-
δικοὶ μου φίλοι, ὅστις θὰ ἠργάζετο νυχθημερὸν διὰ νὰ
κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων
του, δὲν θὰ εὕρισκον στιγμῆν ἡσυχίας καὶ ἀναπαύ-
σεως.

Καὶ τώρα τί εἶμαι; Ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων
εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου. Καὶ ποῖαν ἡδονὴν,
ποῖαν τέρψιν δὲν ἀπῆλαυσα;

(Πλησιάζει ἀμερίμως εἰς τὴν ἱματιοθήκην, ἐξάγει
τὸν πῖλον του καὶ τὸν κρεμᾷ εἰς τὸ ὑπὲρ αὐτὴν ἀναρ-
τήριον. Βλέμμα ριφθὲν τυχαίως ἐπὶ τοῦ καθρέπτου
τῆς ἱματιοθήκης τὸν ἀναγκάζει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Τὸ
πρόσωπόν του ἀλλοιοῦται, κιτρινίζει. Τὰ γόνατά του
κάμπτονται. Ρίγος διατρέχει τὰ μέλη του).

Τὸ εἰδωλὸν μου εἶναι ἐκεῖνο; μήπως ὄνειρεύομαι;
(τρίβει τοὺς ὀφθαλμοὺς του). Πῶς ἤλλαξεν ἡ μορφή μου
τοιοῦτοτρόπως; δὲν εἶμαι λοιπὸν νέος; Αἱ τρίχες τῆς
κεφαλῆς μου ἐλευκάνθησαν; Ἐμπρὸς μου τὸ μνημῆμά μου
ἀνοίγεται κι' ὦρα τὴν ὦρα μὲ περιμένει; Εἰς τὸ πρό-
σωπόν μου δὲν ἀναβάλλει τὸ πράσινον φύλλωμα τῆς
νεότητος; ἀντὶ τῆς εὐτυχίας ὁ θάνατος μὲ περιβάλλει.
Δισθάνομαι νὰ μοῦ ξεσχίξῃ τὴν καρδίαν, τὴν σκλη-
ρὰν μου καρδίαν, μὲ τοὺς δυνατὰς του. Ὁ! πόσον εὐ-
τυχῆς!